

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1923. július hó 22-én
15. évfolyam * 15-ik szám.

 Megjelenik havonta kétszer
Cluj—Kolozsváron, Strada
Nic. Filipescu 10. szám.

LŐFIZETÉSI ÁR:
1 évre - - - - - 75 Lel
2 évre - - - - - 40 Lel
GYESSZÁM ÁRA 3LEI

II. évfolyam. 1923. július 22-én. 15-ik szám.

AZ „ARANYKORSZAK” TARTALMA:

TERMÉSZETTUDOMÁNY ÉS CSILLAGASZAT

Az evolúció és a világegyetem 219

VALLÁS ÉS FILOZOFIA

Világi jellem és világi szokások 222

Csodák 1922-ben 229

Róma és a Biblia 220

Kérdések és feleletek 232

FÖLDMIVELÉS ÉS GAZDASÁGTAN

A csodabuza eredete 221

TÁRSADALOMTUDOMÁNY

Mi a szabadság? 225

EGÉSZSÉGÜGY

Opium — morfium — heroin — hasis — kokain . . . 226

MŰVÉSZET ÉS IRODALOM

Népek, ébredjetek! (vers) 231

VILÁGKRONIKA

Pusztít a pestis 232

Új gyógyszer a vérhaj meggyógyítására 232

Megszüntetik az orosz kolostorokat 232

Hosszabb kort érnek meg az emberek 232

BCL Cluj / Central University Library Cluj

Megjelenik minden második részben
Strada N. Filipescu 10. — Telefon: 1111
Szerkeszti Falusóczy
Előfizetési ára: egy évre
fél évre
Egyes szám ára
Csehszlovákiában egy évre 20 c.
Levelezés és előfizetés
dendők
Str. N. Filipescu 10. Cluj-A

A TÉNY-, A REMÉNY- ÉS A MEGGYÖZŐDÉSEN ALAPULÓ FOLYÓIRAT

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP. * * * * *

II. Évfolyam.

1923. július 22. vasárnap.

15. szám.

AZ EVOLUCIO ÉS A VILÁGEGYETEM

Carret P. Servis a jólismert tudós és író a „Mento Magaziné”-ban egy érdekes cikket közölt, melyben arra mutat rá, hogy a világegyetem ezerszer nagyobb, mint azt eddig sejtették. Az ezer trillióban kiszámított mértföldnyi (egy trillió = egy 1-es tizenhatszáz nullával) távolságok az egyik csillagtól a másikig, bolygótól-bolygóig, felülmúlják az ember felfogó képességét. Képtelenek vagyunk felfogni a csillagzatok összes számát és elrendezését. Csodálattal eltelve kiáltunk fel mi is Dávid királlyal. „Ha nézem a Te egeidet, a Te kezeid művét, a holdat és a csillagokat, melyeket teremtettél: Micsoda az ember, hogy őreá is gondoltál és az embernek fia, hogy őreá is figyelsz? — Zsolt. 8: 3, 4.

Mindezen csillagok, napok, bolygók és az összes naprendszerek, mint ahogy ez a tudós is elvitázhatatlan tényként jelenti ki, bizonyos törvények által kormányoztatnak, melyek mögött egy intelligens legmagasabb lény akarata áll — a mindenható Teremtője. Mily oktan és értelmetlen az a felfogás, hogy ezen törvények és elvek, melyek az egyes égi testeket valamint az összes bolygó- és naprendszereket rotációjukban és pályájukon vezetik, kormányozzák, egy kifejlődési folyamat (evolúció) következményei volnának.

A Föld ez a bolygó, melyet az emberiség általában oly fontosnak tekint a világűrben, csupán egy parányi pontocska a számtalan szakorta milliószor nagyobb égi testek között. Mint minden bolygó, hasonlóképpen a Föld is bizonyos törvényeknek és szabályoknak van alárendelve. A föld lakója, az ember, aki az Isten képére és hasonlósága szerint teremtett, ugyanazon a föld felett uralkodó törvényeknek és szabályoknak van alárendelve. Ezen törvényeken kívül mint például a nehézkedési erő, az embernek külön törvényeknek, nevezetesen az átörökös törvényének is alá van rendelve.

A figyelmes kutató könnyen észreveszi, hogy a föld és a lakója között a főkülönbséget az teszi ki, hogy a föld anyag, értelem nélkül, az ember: anyag értelemmel. Önöki tudnia kell, hogy van intelligenciája, hogy az önmagát és a

lakhelyét a földet uraló törvényeket megismerni és megkülönböztetni tudja.

Az emberiség történelméből a tömegek felett egy néhány szellemóriás neve emelkedik ki, akik a világűr titkait a halálnak és életnek az ember rendeltetésének eredetét s más problémákat kifürkészni törekedtek. Ezek a filozófusok — akik nem ismerték az igazságot — a legkülönbözőbb feltevéseket és elméleteket állították fel arra vonatkozólag, hogy mi is lehet az igaz, melyeket manapság, mint igazságot tanítanak a népnek, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy ezek az elméletek és feltevések azóta már százféleképpen is téves következtetéseknek bizonyultak.

Ezen tudósok abbeni kísérlete, hogy a földet és lakóját egymástól elválasszák, csak zavart és nagyobb nehézségeket idézett elő, melyekből még nagyobb nehézségek származtak és álltak a kutató elme útjába. Tehát más irányt kell felvenni ezen a téren.

A természetkutatónak az alapvető természet-törvények után kell kutatnia és azután kell megállapítania azok működésének rendjét, módját és határát, hogy azt az ember birtokába helyezze és hasznosítsa. Teljesen egy rejtvény, hogy sokan ezen nagyfokú intelligenciával rendelkező tudósok közül, kiknek élesen kutató szeme a bánya mélyéből kincseket felhozó bányászhoz hasonlóan a természeti törvényeket működésükben és hatásukban felderítették — a Darwin-féle leszármazási elméletnek hogyan emelhettek oly hatalmas templomot, melyben a világ lelkesülten és büszkeséggel eltelve a majomtól való eredetét illetve tömjénez és imádja azt.

A természeti törvényeknek és erejüknek felfedezésével, melyet az ember a maga szolgálatába kezdett állítani, képes a hatalmas, vadul zajgó Niagara zuhatagot béklyóba verni és erejét kihasználni, folyékony levegőt előállítani stb. s ma már a gyeplőt fogva áll a tenger partján, hogy igájába hajtsa a dagályt, hogy mindörökké megszüntesse ezen a világon a nehézkedési munkát.

Elszomorító körülmény azonban, hogy ezen

megállapított természeti törvények mindmáig minden erejükkel egyben, az emberiség által rendszeresen a rombolás szolgálatába állítottak. Sívárgó vágyakozással tudatosan vagy ösztön-szerűleg várja az emberiség az új nap felvirradását. Az a gondolat, hogy az emberek minden tudományukat évszázadok óta kizárólag a rombolás és pusztítás céljaira alkalmazták, valóban nagyon megalázó és elszomorító s még hozzá most hatezer éves tapasztalatok és vívmányok állanak rendelkezésünkre.

Még a bárgyu elme is felfoghatja, hogy a már most megvitatott egy következő háboru borzalmi és rémségei oly nagy méretűek lesznek, hogy „ha azon napok meg nem rövidítenének, minden test elveszne” (Máté 24:22). Még csak husz évre van ily rémes időre szükség és a földünk „sivár pusztaság” és szomorú kietlenség tanyája fog lenni.

Tegyük fel, hogy a mostani állapotok még husz évig így tartanak — éhség, járványok, szaporodó gonosztettek, munka és tőke ez a sistergő boszorkányfazék, beestelen politika, láncoskodás és uzsoráskodás minden ugynévezett civilizált országban, amihez még hozzájárul a népek hódítási szomja, minden nemzet fejlesztői szárazföldi és tengeri hadseregét, hogy jól fel legyen szerelve a következő háborura, mialatt a különböző államok delegátusai leszerelési- s békekonferenciát rendeznek.

Ehhez, az emberiséget veszélyeztető nyavalyákhoz szegődik még a rettenetes tuberkulózis (tüdőbaj), az elmebaj és a borzasztó nemibetegségek nagymérvű terjedése: a mi ifjaink nagy százaléka mindkét nemből zsufolásig töltik meg a nyilvános kórházakat. Ezzel azonban még nem teljes a lista. Gyűlölség, harag és minden egyéb, az elégedetlenkedők, nevezetesen a munkásság lelkében lappangó bosszuvágyak lesik a kedvező alkalmat, hogy eljátszodják áldástalan

szerepüket. Ilyenformán néz ki manapság a civilizációnk.

Valóban évszázadok, sőt évezredek óta fenn álló természettörvények, erők és a tudomány minden morzsája kizárólag önző célokat kellett szolgáljon. Ez állott egyesekre és egész nemzetekre; háboruk és háborushírek, nemzet nemzet ellen, ország ország ellen, a félvilág mind erejét megfeszíti a másik félvilág elpusztítására és a világháborut egy kézitusa váltotta fel, melyben testvér testvér ellen harcol. — És 19:2; Máté 24:6-14.

Ezalatt beképzelt, öntudattal nem rendelkező tudósok evolútióról és az „erősebbnek a gyöngy átéléséről” beszélnek. Miért? Minden ember aki elfogadja ezt az elméletet és azt beviszi gyakorlatba, szintén hozzájárul az emberi társadalom állapotának rosszabbodásához. Még csak husz esztendő kellene ily állapotokból az emberiség vagy az örület martalékává lenni, vagy felkelnének mind, hogy egymást lemészárolják, mindaddig amíg csak egyetlen ember élne.

Gondoljuk meg! Husz év múlva egyetlen ember sem élne a földön. Akkor mit használhatna már a filozofia vagy a keresztényen tudomány, ha már senki sem él, ha már egyetlen sziv sem dobog? S mit akarhatna akkor a spiritizmus? Vagy talán segíthetnének az egyházak? A föld lakói közül legfeljebb 30% tartozik ilyenekhez. Igen, a társadalmi buzgó szorgalommal dolgozik a maga megsemmisítésén, hogy lehetőleg minél hamarabb bukjon a rettentő örvénybe!

Egyházfelekezetek! Egyházfelekezetek! Egyházfelekezetek! Mit használ minden ti fiátok az ily kielezédött gazdasági ellentéték az erkölcsi romlottsággal és az intelligenciával az izlés elzüllesztével szemben minden népréteg és osztályok között?

RÓMA ÉS A BIBLIA

A Jeruzsálemben megjelenő „The Truth” (Az Igazság) című folyóirat 1911. november 3-ikán megjelent számában e cím alatt egy cikket közöl, amelyben rámutat egy okmányra, amelyet a párisi Nemzeti Könyvtárban őriznek és amely tanácsokat tartalmaz, melyeket a biborosok III. Gyula pápának adtak, mikor pápává választották.

Az okmányban a következők olvashatók:

„Az összes tanácsok között, melyeket Szentségednek adhatunk, a legszükségesebbet a végére hagytuk.

„Szemeinket nagyon ki kell nyitnunk és a szóban forgó dologba minden hatalmunkkal beleavatkozni, mert a következőkről van szó. Az evangélium olvasását lehetőleg csak nagyon kevésbé kell megengedni, különösen a modern nyelveken és azokban az országokban, amelyek a To igazságszolgáltatásod alatt állanak.

Az a kevés, amit rendszerint a mise alatt olvasnak, eleendő legyen és senkinek se legyen szabad többet olvasnia.

Mindaddig míg a nép ozzel a kövessel megelégszik, érdekeid meg lesznek védve, amint azonban a nép többet akar olvasni, a te érdekeid szenvedni fognak.

„Ez az a könyv, amely sokkal inkább mint más idézte fel ellenünk a lázadásokat és a viharokat, melyek csaknem elsöpörték minket.”

„Valóban, hogyha valaki szorgalmasan kutatja a Bibliát és azzal hasonlítja össze azt, ami templomai történeke, úgy mindjárt rájön az ellentmondásra és meg fogja látni, hogy a mi tanításunk nagyon gyakran tér el a Biblia meggyakrabban homlokegyenest ellenkezik vele.”

„És hogyha a nép ezt belátja, úgy szüntelenül majd bennünket, míg minden lo lesz leplezve és azután egy világra szóló gunynak és gyűlöletnek a gyává leszünk.”

„Szükséges tehát, hogy a Biblia elvonassék a nép től, de nagy óvatossággal, hogy zavar ne támadjon.”

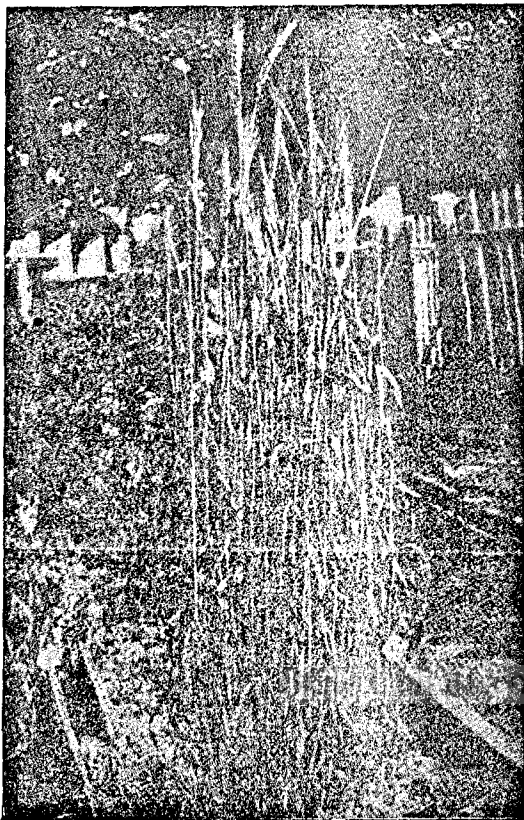
Vajjon lehetséges-e világosabb bizonyíték arra, hogy Róma tanítása összeegyeztethetetlen Jézus és apostolainak a tanításaival, mit igazol a biborosok az okmányban, hogy a Bibliát el kell vonni a nép tekintetétől? — Hogy ezt a tanácsot egyébként nagy óvatossággal követik, azt senki sem fogja vitatni és még kevesebb lehet ezt az antikrisztusi (v. keresztényellenes) állásfoglalást Istentől igazolni!

Krisztus azoknak azt kiáltja oda: Ti képmutatók, „Márha tisztelnék ezek engem, hogyha emberi tanácsokat tanítanak.” (Máté 15:9).

A CSODABUZA EREDETE

IDE s tova husz évvel ezelőtt egy K. B. Stoner nevű ember Fincaetl Virginiában az Amerikai Egyesült Államokban egy szokatlan növényt

1 sz. ábra

Anyanövény

fedezett fel, amelyet előbb tengerifű félének tartott, amely azonban alaposabb megvizsgálás után búzának bizonyult. A növény teljes kifejlődésében 142 kocsányt hajtott ki, amelyek mindegyike egy érett kalász hordozója volt. Stoner a dolog nagyon meglepte, mert ezelőtt sohasem látott olyan gabonaféléket, amelyen öt kalásznál több termett volna. (Lásd az 1. ábrát) Ezen egyetlen növény szokatlan hozama arra bírta, hogy a magvakat eltegye. A következő ősszel elvetette a földjén; ugyanezt tette az ezután következő esztendőben, és ilyen módon egy új búzafajtát tenyésztett ki. Az eredmény meglepő volt. Stoner ezért az új gabonát bámulatos szaporasága miatt „csodabúzának” nevezte. (Lásd 2. ábrát.)

Az alábbi részletekből képet alkothatunk magunknak ennek a búzának a termékenységéről. Stoner azt mondja, hogy az anyanövény több mint 4000 szemet tartalmaz. Az első vetés 1800 szemet és mindegyik szem átlag 250 szemet hozott, míg a közönséges búzának átlagos hozama az ő birtokán szemenként csak 10 szem volt. Stoner továbbá azt is konstataálta, hogy 1 Peck (ürmérték) ebből a csodabúzából egy

margo földön több mint 40 scheffelt hozott, de előfordult, hogy 80 scheffelt is. (Lásd 3. ábrát.)

Kiszámíthatjuk tehát, hogy a csodabúza az elvetett mennyiséghez viszonyítva huszonötször annyit hoz. E gabonanem kiadós volta azon tulajdonságában áll, hogy széles növényt alkot. Ezen tulajdonsága miatt a közönséges búzánál jóval ritkábban kell elvetni. Az egyes magorok között kb. 16 hüvelyknyi széles üres helyet kell hagyni. Hogyha ezt a búzát úgy vetik el mint a közönséges búzát, akkor nem sikerül. A földlog tehát elegendő nagy bevetési terület. Egy négy négyzethüvelyknyi terület, amennyit például ma az amerikai kormány engedélyez, természetesen nagyon kicsi ahhoz, hogy ennek a növénynek rendes kifejlődését lehetővé tegye.

Két évi próba után Stoner az amerikai piacra hozta az ő búzáját és mindjárt vevőre talált egy nagy földbirtokosnál.

Egy Henry Ayre nevű gazda Cleveland-ban (Ohio) is vásárolt ebből a búzából és el is vetett belőle. Földjei egyébként nem nagyon alkalmasak gabonaneműek termesztésére. A közönséges búza rendszerint 8 scheffelt hozott margónként. Ayre úgy találta, hogy a csodabúza ellenállóképessége sokkal nagyobb, mint a közönséges búzáé, amennyiben jól áttelelt és sokkal szebben fejlődött mint más gabona. A búza például kiállt egy olyan telet, amikor a rozs teljesen elfagyott. Ő maga 64 kalászt számlált meg egyetlen növényen. Egy másik nagybirtokos William Pray Mansfield-ban szintén kísérletezett ezzel a búzával. Az eredmény a következő volt:

2. sz. ábra

Egymásután három évig vetett ebből a csodabúzából. Egy kiállítás alkalmával bemutatott egy példányt, amelyen 80 kocsány (kalász) volt. És egy margó földön, amelyen egy scheffelt vetett el, huszonöt scheffelt termett, míg egy szomszédos szántóföld hozama, amelyen két scheffelt közönséges búzát vetett el, csak 17scheffelt volt.

William Tomhnson gazda New-Yersi-ban kísér-

letet tett közönséges és csudabuzával. 16. margó földet vetett be margónként fél scheffel csudabuzával, amelyből minden margón 32 scheffel termett. Egy másik szántóföldön, amelyen 20 margót vetett be $1\frac{1}{2}$ scheffel margónként csak 21scheffel termett.

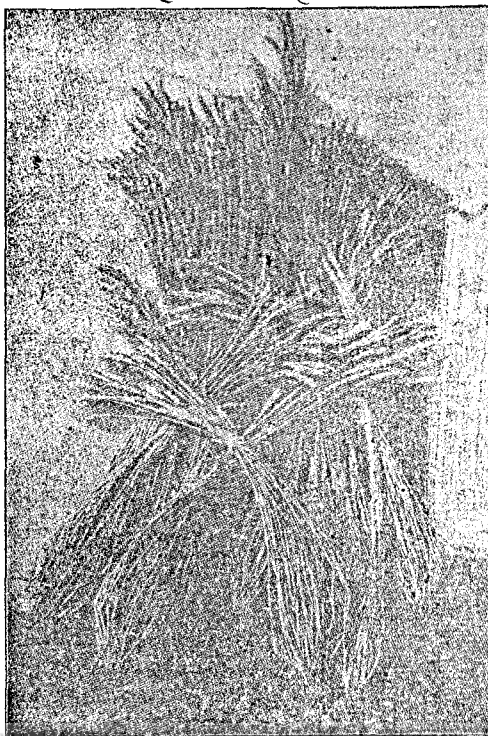
További bizonyítékot nyújt egy Eduard W. Hunt nevű gazda Stuartford-ban, aki 10 margót vetett be csudabuzával, margónként 3 mércét vetvén el, és az átlagos terméshozam $34\frac{1}{2}$ scheffel volt margónként, vagyis összesen 345 scheffel. 18 margót közönséges buzával vetett be és még pedig margónként $1\frac{1}{2}$ scheffel. Az eredmény kerek 325 scheffel volt vagyis valamivel több mint 18 scheffel margónként.

Mezőgazdasági kiállításon a 49, 60 és 80 kalászu búzát az első díjjal tüntették ki.

Az „Aranykorszak”-ban már leírt bámulatos eredmények után, melyeket az óriás hüvelyesek és óriásgyümölcsök kitenyésztése terén elértek, bizonyára érdekesnek fogja találni az „Aranykorszak” olvasója a csudabuza esetét, amely által a jövőben mindennapi kenyérünk minden

fáradozás nélkül majd meghuszanötszörösödik. Amint egyrészt a mostani világrend felbomlásának a jelei szaporodnak, úgy másrészt minden téren egy új világrend előhírnökei jelennek meg és az utóbbiak közé sorozzuk a csodálattal határos táplálkozási lehetőségeket.

Ha ezidő szerint még nincsenek is meg mindenütt a kellő előfeltételek az új táplálék növények helyes tenyésztéséhez, gondozásához és terjesztéséhez, azonban természetierők, kitörő jelenségek stb. földünk felületén — talán egy csapásra, vagy a legrovidebb idő alatt — úgy alakíthatják át, hogy ilyen csodanövények nagybani terméskészítésének semmi sem áll majd többé az útjában. Megérjük, hogy Alaszka hófedett, sziklás és mocsaras fensíkjai porpas gyümölcsösökké, Oroszország kietlen steppéi Észak-szibéria végtelenül tét vadonjai zöldelő gabonaföldekké fognak átalakulni, ahol majd a csudabuza kalászsai ringanak majd. Mer

Terméshozam a második évben

azt mondja a Próféta: „A föld megadja a hozamát, örülni fog a puszta és a kopasz föld és esábitó lesz a steppe és virulni fog miként a nárcisz”. F.

1. Margó - kb. 25,5 Ár. — 1 Scheffel = kb. 13 liter.

VILÁGI JELLEM ÉS VILÁGI SZOKÁSOK

NEM lehetséges a világ mértékeit a Bibliával hasonlatosságba kényszeríteni, sem a Bibliát összhangzásba hozni a világéival. Ez két különböző dolog. S minél korábban felismerhetjük ezt a tényt s minél inkább cselekszünk felismerésük szerint, annál bölcsőbbek vagyunk.

„Ne szeressétek a világot, sem a dolgokat, melyek a világban vannak.” „Nem tudjátok, hogy a világgal való barátság Istennel való ellenségeskedés?” „Ti nem e világból valók vagytok, aminthogy én sem vagyok a világból való.” „Nem ahogy a világ ad, adok én nektek”. Ezek a szövegek mutatják, hogy a Mester szándéka szerint nyilvánvaló különbségnek kell léteznie a Királyság gyermekei és e világ gyermekei között. E tények méltatásának vagy legalább észrevételének a hiánya sok, ha nem legtöbbször zavart okozott Krisztus egyházában tizenhét század változatos folyamán. A keresztény egyházat tömeg szerint tekintve, az ősi egyház szüzi egyszerűsége azért veszett el, mert lenézte

és figyelmen kívül hagyta a Mester szavát világtól való különválás tárgyában.

A KÜLÖNVÁLÁS NEM KLASTROMI ÉLET

De az eredeti gondolat nem az volt, hogy Jézus követői elrejtőzködjének a világgal való érintkezés elől s klastromi életet éljenek. Nekünk a Mester nyomdokait kell követnünk, úgy járnunk „ahogy Ő járt”, (I. János 1: 7) (A mi mintaképünk ebben a pontban éppen az, hogy, mint más dologban. A mi Urunknak pedig nem volt szokása, hogy elzárkozzék a világtól. Amikor imádkozott, olykor kerek a hegyek nyugalmát, vagy a kertek sötét nyekát, de sose sanyargatta életét klastromban vagy zárdákban. Érintkezésben állott néppel majdnem egész idő alatt, de mégis mondta magáról: „nem a világról való vagyok”. Az Ő világtól való különválása olyan volt, mint nem annyira személyét érintette, mint érzelmi ideáljait, céljait és törekvéseit.

Az apostol figyelmeztette az egyházat, hogy

az egyház majdnem szigorú elzárkózásából nagy elszakadás fog támadni (2 Tessalonika, 2:3); és ez az elszakadás tette lehetővé a Bűn emberének kifejlődését; mert ha a hívők ragaszkodtak volna az Urhoz és az Ő igéjéhez, semmi világi befolyásnak sem lett volna módjában, hogy behatoljon az egyházba és uralkodjék rajta:

Egyház és Világ külön jártak
Idő változó partjain.

A világ csábító dalát zengte,
Szent himnusz volt az Egyház ajkain
„Jer nyujtsd kezéd! — a Világ szólt —
Ezen az uton jer velem!”

Fagyos kezét az Egyház visszavonta
S ünnepélyesen mondta: „Nem!
Kezem feléd én sose nyujtom,
Veled egy uton sem megyek,
A te utad a halálhoz visz
— Én Istenemhez hű leszek”,

AZ EGYHÁZ MEGHÓDOL A VILÁGNAK

Azonban hol hizelgéssel, hol fenyegetéssel az egyház végül rábiratott, hogy meghódoljon a világ előtt, tanácsot vegyen tőle s versenyezzen vele a népszerűség, hatalom és gazdaság keresésében.

De míg az egyház, egészében tekintve, hitetlen, prostituált, hanyag és langymeleg volt, mindez nem volt az összes hívők cselekedete. Mindig volt egy maradék, amely hű maradt az Urhoz és amely úgy értékelte a jelen idő szenvedéseit, mint amelyek nem méltóak arra, hogy szeméressenek az eljövendő dicsőséggel. Amiképpen a hűséges keresztyénnek a szelleme végsőleg az Úrra vezethető vissza, így a világ szellemének is végső forrása „e világ istene”; Sátán, amely az „engedetlenség gyermekeinek szivében munkálkodik”.

Azok a befolyások, amelyek Sátán elhajolására és bukására vezettek, nagyban hozzájárultak a világ élményeihez is. Mert a világiasság szelleme az „én” szelleme az önbizalomé, az önfelmagasztalásé s mindenek felett az önszereteté, az egész pedig magasan fölötte és fölül az Isten iránt való tiszteleten. Íme ezek a földi ambíciókat és tülekedéseket támogató jellemző mozzanatok. Ezeknek a tulajdonságoknak nem mindenike rossz önmagában. Legalább is egy közülök meglehetősen megkívánt az ember-szemszemeinkkel való érintkezésben. De ha az önszeretet ellenkezésbe kerül Jehova akaratával, vagy amikor az önszeretet arra ragadja az egyént, hogy egy tervbe vagy vállalatba fogjon anélkül, hogy megkérdezze az isteni kormányzat elveit vagy legalább figyelembe vegye azokat, akkor bizony a boldogtalanság fakad belőle.

BŰN ÉS AZ „ÉN”

Az önarakat vagy önzés első szüleink vétke volt a világra. Itt nem volt mindig bánat; a föld nem hangzott mindig az emberi jaj viszályaitól. Az Édenben csak béke és boldogság honolt a Jehova törvényével való har-

mónia és egyezés miatt. Akkor a mennyei és földi értelem boldogságban érintkeztek egymással. Az egész teremtésben nem volt egy eltérő hang; szenvedés, fájdalom nem roskasztotta az emberi testet, s nem nyomta le az emberi szívet.

Most azonban nem vagyunk a Paradicsomban, hanem egy olyan világban, ahol halál és könnyek, arcverejtékezés és megtörtszívűség újszólván napi rendben vannak. És ha megkérdezzük, hogy mi változtatta át ama Paradicsomot halálhalm mezejévé, sóhajok és nyögésekkel televé, a felelet csak egy szó: a bűn a, bűn pedig az „én”.

Sokaknak értelme vádolni igyekszik az Urat azt mondván, hogyha az Úr nem állított volna tilalmat, az ember részéről nem lett volna kihágás. De ezek elmulasztják megszívlelni az ember hajdani méltóságát és fenségét. *Olyan ember, aki természetszerűen ártatlan maradna, mivel a bűn lehetetlen volna rá nézve, aki Istent tisztán úgy tisztelné, mint ahogy a fületile énekel, mert egykor behelyeztetett az ének, az ilyen ember nem lenne méltó a Jehovával való közösségre s nem lehetne az Ő alkalmas fia.*

LEMONDÁS ÉS ELKERÜLÉS

Isten nem követelte, hogy az ember lemondjon valamiről, amiye van. Nem kívánta, hogy terhes és kínos munkát vigyen végbe. Az ember nem parancsot, hanem tilalmat kapott. Minden meglevőt birhatott és élvezhetett. Csak egyet kellett elkerülnie, valamit, ami nem volt az övé; elkerülnie valami jót, amit tényleg sosem birtokolt. Lehet ezt kísértésnek, megpróbáltatásnak nevezni?

Oh! lemondani arról, amit nem birtunk, de mégis kívánunk, mindennél keményebb dolog. A legerősebb küzdelem, a legelszántabb megérőltetés, amelyben végsőig feszítjük minden lelki és testi erőnket, könnyűség a nyugodt, önzetlen lemondáshoz képest. A már birtokban levő dolog félannyira sem boldogítja a természetes embert, mint az, amit megtagadnak tőle. Igen, készségesebben adja fel azt, ami a kezében van, semmint komolyan összekulesolja kezét és így szóljon: „Lemondok róla, Istenem, mert ez a Te akaratod”.

Ártatlan önmegtagadás útján Ádám a tökéletes ember magasságára volt eljutandó. Önarakat és önmegtagadás: ettől a két dologtól függött husz billió lélek boldogsága és jaja.

„JÖTT A VILÁGRA A BŰN”

„Mikor azért látta az asszony, hogy jó volna annak a fának a gyümölcse enni, és hogy igen kedves a szemnek és kívánatos volna a bölcsességnek megnyeréséért: szakasztotta annak a gyümölcséből és megevé; és adá az ő férjének is, hogy vele együtt enne és így az is evék”. — 1 Mózes 3:6.

Igy tehát megtörtént a rettenetes dolog a bűn. Nem volt az csupán egy alma megevése,

hanem sokkal több. Az ember aljas módon szétszakította a szeretet és a bizalom kötelékét, mely őt az Atyához, Istenhez fűzte, mert Éván hallgatott a kígyó szavára, mert Istent hazugnak hitte, mert azt gondolta, hogy a minden jónak Atyja megirigyelte tőle áldásait s határt akart szabni azoknak.

Az emberben ott lappangott a vágy, hogy egy hatalmas ugrást tegyen előre, hogy magasabba hágjon, hogy mélyebben betekintsen a dolgok végokába. Maga Isten ültette ezt a jellemvonást az ember szívébe.

Isten kétségkívül kész volt arra is, hogy az embert szent ösvényeken ehhez a célhoz elvezesse. Azt akarta, hogy az ember szemei tágabbra nyiljanak s mélyebben fogják fel a gonosz és a jó közötti különbséget tevő igazságot. A bűnbeesés után az ember Istenhez lett hasonlónak egy dologban, hogy ezután függetlenül cselekedett, mint Isten: de ebből az egyetlen okból Istentől különbözvé is lett minden más dologban. Szemei most már megnyitak annak tudására, hogy mi szentség és bűn, élet és halál, szabadság és rabszolgaság.

Éva előbb lassan süllyedt a bűnbe, mint aki vív és küzd magával. Vétkezett, de reszketve. Allott és hallgatott, amíg lelkiismerete megzavarodott. Azzal kezdte, hogy tárgyalásba bocsátkozott a gonosszal; vitába és érvelésbe elegyedett vele. Minden szelidség, udvariasság és engedékenység a bűnnel szemben, bukásra vezet. Elképzelhetjük a jelenetet:

Éva ott áll. Nemcsak felel a kísértőnek, hanem hízogó szavát is meghallgatja. Mind édesebben hangzik az a szó és mind élesebben és bántóbban hangzik az Úr szava. Az Úr kedves és kegyelmes arca Éva lelkében hideg és irigy zsarnok arcává változik. Ránéz a gyümölcsre, a tiltott gyümölcsre. Hovatovább kedvesebbé, illatosabbá, kívánatosabbá és hovatovább nélkülözhetetlenebbé válik szemében a gyümölcs. Évának minden csepp vére fő és izzik. Lehetetlen, nem, nem tud ellenállani. Megtörténik a dolog. És az angyalok szégyelve eltakarják arcukat.

A BŰN ELŐTT ÉS UTÁN

Bűn előtt és bűnbeesés után — mekkora különbséget jelent ez az emberi szíven! Azelőtt — a bűn olyan édesnek látszott; biztos gyönyört és megnyugvást ígért; az érzékek és értelmi képességek meggazdagodását. Azután — oh azután! Nyugtalanosság ülte meg a szívet; az ember lázasan, leverten mindent odaadott volna csak hogy megneemtörténtté tegye azt, mit pedig szabad akaratából követett el.

Az ember, a bűnös, lenézte önmagát, mert vétkezett. Fűgefa leveleket keresett, hogy eltakarja magát önmaga elől. Ó, aki a bűnnek egy irtózatossá nekilendülésével olyan magasra törekedett, a bűn után elvesztette önmaga becsülését.

Mennyire szétrombol és szétzilál a bűn minden társadalmi köteléket! Vegyük ezt szemügyre ebben az első áthágásban. Ugyan lett volna, hogy a férfi ura és felebbvalója legyen az asszonynak. Ehelyett a férfi alávetette magát az asszony lázadó akaratának és vétkezett az ő parancsára. Ugyan lett volna rendi, hogy az asszony segítőtársa legyen a férfinak. Ehelyett kísértőjévé lesz, aki halálba vonja. Minden fejjel lefelé került. Az asszony adta a férfi vett és evett, mint hogyha már nem lehetett volna másképpen.

ELV NÉLKŰL VALÓ ÁLDOZAT

Ádám feladta az örökkévalót az ideiglenesért az isteni közösséget az emberiért. Bizonyos módon feláldozta az Istennel való társaságot, hogy megtarthassa a feleségével való társaságot. De mint minden áldozat, amely elvek mellett történik, ez az áldozat sem volt gyümölcsös még annak a közösségnek tekintetében sem, melyet pedig önző módon minden ember meg akart tartani. A bűn szétszakít minden nemes köteléket, mert áldozatait hidegekké teszi. Közönbös, hogy mennyire elkövetkezik, hogy megőrizze a kettőjük közötti harmóniát, mert mielőtt az lett a kérdés, hogy ki viselje a szemrehányást, mindegyik a másik kárára igyekezett tisztázni magát. Jegyezz meg az Ádám fagyos beszédmodorát: „Im, asszony, kit mellém adál, ő az, aki nekem adta annak a fának gyümölcséből és evém“.

Itt találjuk a házassági perpatvar első raját. Mennyire különbözik ez a beszéd attól a vidám köszöntéstől, mellyel Ádám először üdvözölte Évát. Hidegvérrel háritja az asszonyt a gyűlöletre. Az asszony védekezhetett, a gyűlöletet mindent elkövetni, hogy elhárítsa a veszedelemet. Ugyanaz a véték, amellyel a gyűlöletük fentartását célozták, ugyanaz a véték, amellyel megfojtotta bennük a szelid szerelem lehetősége. A bűn összezilál, széttepi minden emberi köteléket, a leggyöngédebbet úgy, mint a legdurvábbat. Kain az első fiú, meggyilkolta testvérét és egyszerre az egész világ megtelt gyűlölettel, torzsalkodással és vérontással. A Paradis boldog álmái embervérbe fultak.

A VÁD ÁTHÁRITÁSA.

A torzsalkodás kezdete a bűnös faj kezdetével az a törekvés volt, hogy áthárítsák a vádat. Ezzel szemben minden viszálynak elsimulnak a lelkük meg a Béke Fejedelmében, aki a bűnös és szelid volt, készségesen vállalta magára a szentségnélküliek gyalázatát. A bűnös mondta az Ur Isten az asszonynak: „Miképp lekedtél Te?“ És monda az asszony: „Miképp lekedtél Te?“ A kígyó csala meg engemet, és én evém a gyümölcsöt. A bűnös szellemének a világra való emelkedésében egy dolgot kell megjegyeznünk: a bűnös kámb. Ez Ádám nyakassága, aki noha meggyilkolta, nem akarta elismerni a bűnösnek.

felelősséget. Isten bánásmódja velük kétségtelesen azt célozta, hogy szemtől-szemben láttassa velük a való helyzetet. Azért intézte hozzájuk a kérdést: „Hol vagytok? Miért cselekedtetek úgy, ahogy cselekedtetek.”

De mint mindannyian ivadécai közül, úgy látszott, hogy ők is mindenre inkább voltak hajlandók, mint alázatos megvallásra: „Én voltam, én tettem; én egyedül.” Rokonság, körülmények, társak, természetes indítékok, az ördög, tudatlanság, temperamentum, ezeknek mind szenvedniök kell, ha a kedves én menthető azáltal. Ádám azt mondta, hogy ő azért rejtőzködött el, mert hallotta Isten szavát. De ez a hang a neki mindennél legdrágább hangja volt.

Mi okozta ezt a változást? Bizony, nem lehetett kellemes az úgyról beszélgetni!

Továbbmenve, minthogy nem tagadhatta a tényt, hogy evett, a gyalázatot Évára háritotta, sőt magára Istenre. Te adtad mellém az asszonyt? Az asszony adta nekem a gyümölcsöt. És én? Nekem — kellett volna mondania — nekem el kellett volna hajitanom és lábammal tapodnom rá! Én, az ember, az úr, a főnök, bűnös vagyok, irgalmazz nekem, oh Atyám! De nem, ő nem érzett így. Mert annyi bölcsességet tanult a kigyótól, hogy tudta, hogy kell mentegeitnie magát. A szemei kinyitlak. „Én ettem”. Mintha az egész természetes lenne. Hogy is várhatott volna tőle az ember egyebet ilyen körülmények között?

Folyt. köv.

MI A SZABADSÁG?

A SZABADSÁG minden időtől kezdve az általános törekvés tárgya volt, mindazáltal ennek valódi jelentőségére nem sokat gondoltak. Sokan harcoltak a szabadság elvéért és sokan haltak meg érte. Patrick Henig egy ismert nevű amerikai szabadsághős mondotta ki e tizes jelszót: „Adjatok szabadságot, vagy halált!”

Azt lehetne kérdezni, hogy miért becsülik a szabadságot többre mint az életet: az élet miért látszik értéktelennek szabadság nélkül. Némelyeknek ugyan az élet a legdrágább tulajdon, de minél többet gondolokunk felette, annál jobban felismerjük, hogy az ember környezete teszi valóban értékessé az életet.

A személys szabadság- és egyenlőségért hazai szabadsághősök harcoltak. De mégis a teljes szabadság nagyobb jelentőségű, mint azt emberi értelemmel fel lehetne fogni. Ezt a gondolatot egy bibliaidézet kifejezésre juttatja: „amit szom nem látott, fül nem hallott, emberek gondolatjába nem ment, amiket készített az Úr az őt szeretőknél. — I. Kor. 2:9.

Részünkről lehetetlen, hogy olyasmit helyesen értékelni tudjunk, aminek még nem voltunk a birtokában; de mégis lehetséges, hogy sóvárogjunk valami után, amely felől érezzük, hogy szükségünk van rá. Egy olyan egyén, akinek nincsen képzettsége, korlátolva érezheti magát és ismeretkörének kibővítését kívánhatja, de egy rabszolga-hoz hasonlóan, aki rabszolga sorsban nőtt fel és nem képes a személys szabadságot elbirálni, mi sem tudjuk teljesen elbirálni, hogy mi is a szellemi szabadság.

Ámbár az embernek erkölcsi cselekvését illetőleg több-kevesebb szabadsága van, amennyiben van akarateroje minél fogva választást tehet a jó és a rossz között, mindazáltal még sincs a szó valódi értelmében vett szabadsága. Testileg és szellemileg a bűn és a halál átka alatt van, ez pedig egy természetellenes állapot.

A testi szabadság önmagában csekély jelentőségű. A szellemi szabadság, „a teremtés csodáinak átvezsgálására, kifürkészésére,” sokkal értékesebb. Egy tökéletes ember gondolkodási szabadsága a legnagyobb szabadság.

Az az állítás, hogy az emberek egyformán teremtettek — helyes, de a gondolat, hogy jelenleg lehetne egy testi és szellemi egyenlőség az emberek között, nem helyes. Magunk körül ma oly sokféle különböző fokú tehetségeket látunk, nehéz felgökökéségtől és nehéz szellemi betegektől elkezdve, a legnagyobb képzettségű tudós fejekig. Valamint látunk nagyon gyenge, nyomorult férfiakat és nőket, elesenévészett testalkatuaktól kezdve elógészen az erő- és alakszépesség legszebb formájáig.

Hogy az emberi hatalom korlátain kívül fokszik ezen állapoton való változtatás lehetősége, mindenkinek el kell ismernie. Hasonlóképp az átél tapasztalatok révén mindnyájan felismerhetjük, hogy csupán a testi és szellemi egyenlőség hozhatna tökéletes boldogságot és megelégedést. Amiért is az a kérdés vetődik fel: Milyképp veszítette el az ember a szabadságát és milyképp fogja azt ismét visszanyerni?

Az első embernek, Ádámnak megvolt a szabadsága. Tökéletes teremtmény volt. Hatalma és képessége volt arra, hogy egy szabad és független tökéletes nemzedéket hozzon létre. De még mielőtt ezt az Istentől adott képességet felhasználta volna, az életét és a szabadságát bonyodalomba keverte.

Mivel Ádám az ő Teremtője igazságos törvényének nem engedelmességet, a halál átkával sújtott. Sátán, Ádám nemzedékét azzal a ferde ideával csalta meg, hogy az emberiség szabadsága emberi eszközök által ismét helyreállítható. Azonban a Zsoltáriró szava még mindig igaznak bizonyul. „Senki sem válthatja meg atyjafiát, nem adhat váltásdíjat Istennek.” — Zolt. 49:8.

Egyedül Krisztus, az élet és szabadság nagy Úttörője utján állítható újra vissza az eredeti, oly nagyon sóvárgott állapot. Ő volt az, aki semmibe vette a maga életét, s áldozta fel azt, azért, hogy azáltal az emberiség a bőséges szabadság, az élet és a boldogság birtokába jusson. Őreá bizatott az emberiségnek élethez és szabadsághoz való joga.

Krisztus, az az előkelő isteni lény, nemsokára helyre fogja állítani az emberiség bonyodalomba kevert jogait. Ebből felismerhetjük, hogy a magas isteni ítélőszék a legmagasabb jogszolgáltatás. A földi bíróságok ugyan hozhatnak ítéletet valaki felett, hogy ilymódon az emberi társadalmat megvédelmezzék, de egy ily bíróság nem rendelkezik azon bölcsesség és hatalom felett, hogy kimondott ítélete azt eredményezze, hogy a vétkesre kimondott büntetés annak végül is áldásul szolgáljon.

Az isteni bölcsesség nagyban felülmúl minden világi bölcsességet és az ő útja magasabb az emberénél. Az ő végtelen bölcsességének gyakorlása által az Isten képes igazságos lenni, de egyben megigazítani is képes az embert. Az isteni végzés jogosan hozott meg, de az isteni bölcsesség folszabaduláshoz vezető utat kovácsolt ki belőle. Ha az emberiség a test és szellem eredeti szabadságára — melynek valamikor Ádám atyánk volt a birtokában — vissza lesz állítva, akkor azt mindnyájan helyesen lesznek képesek értékelni. Kétszer, sőt százszor meg fogják gondolni, hogy mit tesznek, mielőtt életüket és szabadságukat kockáztatnák.

Megkíséreltük az ideális szabadság felől egy halvány képet tárnunk fel az olvasó előtt, hogy ez a minden időben takargatott és rügyező boldogság utáni vággyal egyesüljön és elmélyedjen abba a gondolatba, hogy erősen s no csupán mint gyöngö elméleti kép maradjon meg.

Az ember, valóban addig sohasem lesz boldog, amíg ténylegesen fel nem szabadul. Felszabadulva az önzés rabszolgaságából, felszabadulva a gonoszság bilincseiből, teljesen felszabadulva oly annyira, hogy gyűlölje a bünt, szeresse a jót és cselekedje azt.

Ezt a teljes szabadságot kell és fogja elérni minden ember Isten ígérete szerint az ezeréves aranykorszakban, és a szabadság ezen csodálatos korszakának hajnali derengése már tisztán felismerhető.

Th. a. c.

OPIUM—MORFIUM—HEROIN—HASIS—KOKAIN

E mérgek borzasztó elterjedése Amerikában és más országokban

(folytatás és vége)

A HÁBORU EGY ÁLDÁSA

MINDENÜTT azt mondják, hogy a szesztilalom az oka a háboru óta az opium — morfium — kokain — hasis szenvedély elterjedésének. Valami igaz lehet a dologban, azonban ez állítás ellen szól, hogy ugyanaz a jelenség, nevezetesen e mérgek fogyasztása az európai országokban is megnövekedett, pedig Európában sehol sincsen szesztilalom. De lerontja ezt az állítást az a körülmény is, hogy a morfinisták többsége egyáltalán nem volt alkoholista. O. G. Forrer ezredes az amerikai pénzügyminiszterium kábítószerek osztályának a titkára, a leghatározottabban tagadja, hogy a szesztilalmi törvény volna az oka e rákfene elterjedésének, és ezeket mondja:

„Az opiumszenvedély áldozatai majdnem kivétel nélkül mindkét nembeli fiatalságból kerülnek ki. Csak ritkán akad közöttük alkoholista. A különbség a kettő között a következő. Az alkoholista a lerészegedés után kielégítetlenül, rosszul, és megbánó érzésekkel telt, míg az opiumélvező vagy a morfinista ilyen hangulatokról mit sem tud. Ha egyszer áldozattá lesz, ugy csak ritkán tud menekülni. Egy ilyen beteg igen nehezen gyógyítható ki a betegségéből és ha sikerült is a testi baj megjavítása, az „orvosság“ utáni kívánság, emésztő vágy mégis megmarad“.

Kétségtelen, hogy a világháboru rettenetes nyomort és pusztulást idézett elő. Hideg, éhség, nedves lövészárkok, az otthon iránti vágy, ágybanfekvés és heves fájdalmak, orvos és ápoló hiány mellett sok fiatalembert vitt rá kábítószerek élvezetére, a keresett nyugalmat morfiumbefecskendésben találták meg — nap-nap után hét-hét után, aminek az lett a vége, hogy ahelyett, hogy kigyógyultak volna, rabjaivá lettek egy olyan szenvedélynek, amely ezerszer sulyosabbnak bizonyult magánál a betegségnél, sőt még magánál a halálnál is.

Egy ismerősünk, egy egészséges, viruló fiatalember otthonhagyta fiatal feleségét, hogy a hazát szolgálja. Mint sebesült kórházba került, ahol, hogy fájdalmát csillapítsák, morfiuminjekciókat kapott. A háboru után mint erkölcsileg lezüllött ember került haza, aki teljesen képtelen volt a maga és családja eltartásáról gondoskodni és csak azzal törődött, hogy a napi méregadaghoz hozzájusson; mindenét eladta és elzalogosította, még a felesége ékszerreit is, esakhogy szenvedélyének hódolhasson.

Bajaro asszony, aki a kaliforniai hadigondozónál tevékenykedett három éven át, a következőkben számol be a háboru folyamán óriási mérveket öltött szenvedély rombolásáról:

„Egyik feladatomból volt a szibériai haretérről hazaérkező katonák ellátása. Eleinte azt hittem,

hogy ezeknek az embereknek munka és kereseti alkalmat kell szerezni. De nyomban rájöttem, hogy egészen más segítségre van szükségük.

Józanészü hazafias amerikai polgárok alig hihetik el — mint ahogy nálam is az volt az eset, — hogy ezeket a szegény katonákat előbb az opium és morfium szenvedélyből kell gyógyítani. Ezek a fiúk, kiket egészségesen vittek el ezékre a hóval-jéggel borított mezőkre és akik ismét hazajöttek, teljesen összeroncsolt idegzettél, megrendült egészséggel, teljesen reménytelen állapotban, mert sajnálatraméltó áldozataivá lettek egy átkos opiumtrösztnek, melynek vezetői és igazgatói — inkább árulók és gazemberek — amerikaiak; ezeknek a „hadi“-munkásai — japán ügynökök — „exportopiumot“ kaptak, hogy azt Amerikába csempésszék.

Sok katona beszélt, hogy egyáltalán nem volt ritkaság, hogy Amerikában előállított morfiomot, kokaint és heroint kínáltak nekik — és ez naponta fordult elő mikor Vladivosztokban és Oroszország belsejében szolgáltak.

Otthonuk iránti epedő vággyal harcolva, anélkül, hogy tudták volna, hogy miért és kiért, vagy tétlenül a messze hősivatagokban barangolva sokan a derék fiúk közül nem bírtak ellenállani a kísértésnek, amely néhány rövid órára elfeledtette velük a csaknem elviselhetetlen sorsot. Sokan rabszolgákként jöttek vissza“.

KÁBITÓSZEREKET ÁRULÓ ORVOSOK

Az a körülmény, hogy a gyógyárutársaságok az Egyesült Államok hivatalaitól és az angol kormánytól 35-ször annyi opiumot vásárolhatnak, mint amennyire szükségük van, bizonyítja, hogy az orvosi kar, amely a gyógyáru társaságok feletti felügyeletét gyakorolja, szintén felelős ezekért a visszaélésekért. Igen gyakran csupa szánalomból morfiuminjekcióhoz folyamodnak, hogyha a beteg nagyon szenved és nem gondolják meg, hogy a beteg ily módon az opiumszenvedély rabjává válhat. Dr. Blair a New-Yorkban megjelenő „Survey“ című lapba ezeket írja:

„Nagyon nehezemre esik, hogy 30 évi orvosi gyakorlat után be kell vallanom, hogy a kábítószerek által okozott nyomoruság nagy része saját kartársaim rovására irandó“.

E cikk írója átgondolta és megvizsgálta ezt az ügyet mindenféle szempontból; kiszámította a rendelkezésre álló készleteket és milyen utók lettek ezek rendszerint eladva; abban a helyzetben van, hogy pontosan tudja, mily mennyiségű narkotikus szer jut az orvosok útján a néphez; alaposan megvizsgálta, amennyiben ilyen amerikai vegyi gyárban fordult meg.

eredmény az volt, — természetesen a legnagyobb sajnálatára — hogy e mérgek hivatásos elárúsítóját az orvost, ezen ország veszedelmének kell, hogy bélyegezze.

Minden nagy- és kis városban vannak ismert „mérgek kereskedők“, de ezek mellett az orvosok sem hiányoznak mint a kábító mérgek közvetítői és ezek száma jóval meghaladja a kereskedőket.

A kábítószereket illetően igazolva van az a tagadhatatlan tény, hogy a hivatásos emberek büne, hogy oly ijesztően nagy a morfinisták száma. A helyesen gondolkodó, becsületes szakemberek nagy közönségének részt kellene vennie az orvosok, fogorvosok vagy gyógyszerészek elleni keresztes hadjáratban, akik ezt a rákfenét bármilyen módon terjesztik. Népüknek és saját hivatásuknak tartoznak azzal mindazokat ártalmatlanná tenni, akik ezzel a kereskedelemmel ártalmas szokásokat segítenek elő és ezzel az emberi nem pusztulását gyorsítják meg.

Ezen orvosi méregelárúsítók között különböző osztályok vannak. A legveszélyesebb az az orvos vagy orvosnő, aki maga is hódol ennek a szenvedélynek és ilyenek igen tekintélyes számmal vannak.

Azután következik az agyonkinozott, tudatlan és gyakran nagyon együttérző orvos, aki a kábító szerekért folyton könyörgő betegének nem tud határozott „Nem“-et mondani. A mérgegárúsítók, vagy „morfiumberkeskedelmi orvosok“ egy további osztály, nyíltan „gonosztevő“-nek bélyegezendő. Maguk is morfinisták, akik csak nyereségre pályáznak.

FELJELENTETT ORVOS

Ujságtáviratok jelentik, hogy 35 csikágói orvost, a kábítószereknek „vevőik“ részére való kiszolgáltatásáért, vád alá helyeztek. Ezen „emberbarátok“ közül egyesek egész rövid idő alatt meggazdagodtak. Az egyik hetenként 600 beteg látogatásának örvendett, ami ennek a keresett orvosnak heti 6000 dollár tiszta jövedelmet jelentett.

A „New-York American“ c. ujság 1922 január 8-iki számában olvasható, hogy Bosztonban hasonló állapotok kezdenek meghonosodni.

„Ch. W. Blood kerületi alügyész“ írja a lap, — nagy bizonyító anyagot gyűjtött össze erkölcsi kihágások és orgiákra vonatkozóan, amelyekben sok kiváló fiatal orvos és kereskedő van bekeverve.

Kábítószerekkel tönkre tett asszonyok az ügyész irodájába jöttek és elbeszéltek neki, hogy milyen ördögi és piszkos módon bántak el velük lelketlen orvosok.

Már akkora bizonyító anyag került napvilágra, hogy jogosult a vád egy sereg orvos ellen, akik bűnös módon vettek részt romlott társaságban, amennyiben kábító „orvossággal“ teljes öntudatlanságba hoztak leányokat, hogy

azután undok céljaikra felhasználhassák őket. Még félig gyermekeket, fiatal leánykákat, szep-lőtlen hirnevű asszonyokat, akik mint betegek keresték fel az orvosokat, csaltak törbe s e diszes társaság kényekedvére lettek kiszolgáltatva; jól kigondolt fondorlattal mindég mélyebben és mélyebben rántották őket bele a bűnös életmódba. A szülők jóakaró figyelmeztetéseit elfelejtették, és a társaság kívánsága szerint bele-süllyedtek a fertőbe és az erkölcstelenségbe.“

Dr. T. D. Crothers a new-yorki klinika ideggyógyásza „Morfinizmus“ című ismert könyvében ezeket írja:

Sok esetben, intézetek, melyek kórházaknak, szanatoriumoknak adják ki magukat az összes betegségek „meggyógyítása“ céljából, nyíltan vagy sok esetben különféle kábítószerekhez folyamodnak. A legkisebb kétség sem forog fenn, hogy ilyen módon, ilyen „orvosságnak“ titkos kiszolgáltatásával, a morfiumszenvedélyt lényegesen előmozdítják. E „betegség“ közelebbi vizsgálatánál az esetek egynegyed részében a kíváncsiság vagy valami társasággal vagy klubbal való összeköttetés volt az ok. A másik háromnegyedből jelentékeny százalék tudatlan, tapasztalatlan ápoló személyzetnek és orvosoknak köszönheti a baját; már ebből is látható, hogy sok orvos nincs is tisztában a morfiumbefecskendezéssel járó veszéllyel. Heves fájdalomknál felírják átmeneti használatra, anélkül, hogy a következményekre gondolnának...

Felelősséget nem ismerő lelketlen orvosok tagadhatatlanul nagyban hozzájárulnak e szenvedély terjesztéséhez. Sok orvosnak az a régebbi szokása, hogy betegeiket heves főfájásoknál és görcsöknel a morfiumbefecskendezésre tanították, nagyon veszélyesnek bizonyult és sok morfinista — szenvedélyét csakis orvosa kényelmének köszönheti. Bűnösök továbbá ezen egyre jobban terjedő rákfene miatt azok az orvosok, akik betegeiket minden körülmények között és mindenképpen a fájdalomtól akarják megszabadítani és ezért szorgalmasan alkalmazzák a morfiomot. Sok orvosság a fájdalomcsillapítás céljából morfiomot tartalmaz; ha a beteg ezt megtudja, ugy a morfiomot közvetlenül igyekszik megszerezni és addig fogyasztja, míg aztán rabjává lesz.

Jóval ezelőtt New-Yorkban könnyíteni akartak azokon, akik epekő vagy rákbetegségben szenvedtek és az orvosok tudatlansága folytán morfinistákká lettek, olyképpen, hogy igazolványokat kaptak, hogy naponként a szükséges adagot megkapják. Ezek a bizonyítványok megmentették őket a rendőri büntetéstől. Azonban bebizonyult, hogy a szer használata meglazította erkölcsi érzéküket, ők azonban a kereskedőnél vásárolták meg „orvosságukat“, még pedig sokkal nagyobb mennyiségben, mint amennyit a bizonyítvány megengedett. Erre azután bele kellett törődniük, hogy mint morfinistákat könyveljék el őket.

AZ ÁTKOS KERESKEDELEM

A „patentirozott“ gyógyszergyáros, nem különben a vásárlója — az árus — nagy bűnösök ennél a kalmárkodásnál. A törvényesen védett gyógyszerbe egy adag morfium kerül úgy, hogy rendszeres fogyasztó mit sem sejtve, a morfium-szenvedély áldozatává lesz. Egyszerre csak azt érzi, hogy „orvossága“ nélkül többé el nem lehet. A Poraldehyde és Veronal altatószerek folytán a szenvedély rabjaivá lett katonák a franciaországi haretéren a legcsekélyebb nehézség nélkül jutottak hozzá „orvosságukhoz“. A katona bement egy gyógyszerárba, ahol minden további nélkül megkapta. Azonban ezek az altatószerek: heroin, morfium és kokain élvezetére vezetnek, melyek fogyasztóikat teljes akarat nélküli rabszolgákká teszik.

ANGLIA EGYEDÁRUSÁGA ERRE A KÁRTÉKONY CIKKRE

Angliának az egész világon egyedárusága van az opiummal való kereskedelemre. Az indiaiak az átkos mákültetéssel foglalkoznak. A mákültetéshez kamatmentes kölcsönöket kapnak. Ezért rengeteg pénz van befektetve ebbe az ördögi iparba, úgy ebben az országban, mint az egész britt birodalomban. „Ha valahol opiumot koboznak el, nyomban egy nagy lánc kerül felszínre, amely egy gazdag nemzetközi trösztöz vezet el“, — mondja Dr. Simon. Opiumkereskedők és árusok, letartóztatás esetén mindig könnyen teremthetik elő a szabadlábra helyezéshez szükséges összegeket.

A bosztoni kerületi ügyész erről ezeket mondja: „Az angol kormányt kell felelőssé tenni az egész világot elárasztó opiumáradatért. Maga a kormány mozdítja elő a mákültetést; Ghazipurban állami üzemekben opiumot, Londonban, Edinburgban angol cégek morfiumot gyártanak, ahonnan ez a mérégáradat törvényes és törvénytelen uton egész világot elárasztja.

Az opium három különböző célra van szánva... Egy bizonyos mennyiséget az indiai fogyasztás részére a pénzügyminiszteriumnak adnak át, egy másik rész „orvosi-opium“ megjelölés alatt Londonba kerül, míg a többit Kalkuttában adják el, ahonnan egy nagy rész Kinába jut. 1905—1906-ban a kormány 22,000.000 dollár nyereséget húzott ebből az egyedáruságból.

Az opiumnak illetén való elosztása után a kormány többé nem vesz ennek a cikknek az árusításánál.

Az angol gyarmatok és külföldi koncessziók közelebbi tanulmányozása mutatja, hogy az opiumkereskedelem hatalmas gyarmati jövedelemforrást alkot, amely sok esetben a bevételek

felét teszi ki. Hátsó-India angol gyarmatai 1917-ben 19,672.104 dollár összbevételt mutatnak csak ki, amelyből 9,182.000 dollár az opiumból ered. Honkong jövedelmének egyharmadát húzta az opiumból. India az opiumkereskedelem kiinduló pontja többféle forrásból húzza jövedelmét; ezek közül kettő az opium- és fogyasztási adók közvetlenül érintenek minket. Ezek az adók sör, szesz opium és szesz italokra vannak kivetve. Az opium és likőr adó 1919/1920. évben 15,743.000 font sterlinget jövedelmezett, 1920/21-ben 16,616.000 font sterlinget.

ANGLIA PARTNERE

Az amerikai Egyesült-Államok büntársak ennél az ördögi kereskedelemnél. Noha a kormány mindig helytelenítette a Kinában való opiumkereskedelmet, mégis egy amerikai nagy gyógyszer-társaság által előállított és felelőtlenül morfium és heroin mennyiséget szállított Japánnak, bár jól tudta, hogy ez a Kinában, Schanghai vidéken élő külföldi lakosságnak van szánva és más kínai városoknak, amelyekben a benschülöttek negyedeiben az opium elárúsítása szigorúan tiltva van; az idegen lakosság városrészeiben azonban meg nem akadályozható. A kínai opiumistáknak tehát csak azokba a negyedekbe kell menniük, hogy vágyaikat kielégítsék, mivel ott amerikai társaságok által szállított nagy opium mennyiségek vannak. Kína 400 millió lakosságát öt hónapig naponkénti adagokkal lehetne belőle ellátni.

A kínaiak átlátják ezt az egész pokoli és galád játékot és teljes joggal vonják kétségbe Amerikának a „keresztyén nemzet“ elnevezéssel való igényét. És noha Japán, melyet mi pogány-népnek tartunk, Kalkuttában nagymennyiségű nyersopiumot vásárol össze és Amerikában kész opiumot a kínaiak részére, akiket le akar igazni, mégis magában Japánban nincsenek elárúsító helyek és szigorú törvényekkel védi népet ezek ellen a veszedelmek ellen.

A népszövetség opiumi bizottságot alakított, amelynek feladata azon kérdés megvizsgálása, hogy milyen eszközökkel lehetne küzdeni a emberiséget fenyegető ezen veszedelem ellen.

Sajnos, attól lehet tartani, hogy a népszövetségnek ezen törekvései mint sok más, a tanácskozásonknál és bizottsági határozatoknál tovább nem jut, az opiumveszély pedig óriási arányokat ölt.

Reménytelenek az emberiség kilátásai e tekintetben is és a biztos pusztulás felé rohanna, hogyha isteni beavatkozás az emberiséget hamar meg nem segíti.

C. I.

Sötét elméletek mulnak,
Gyengék ezek már erőre.
Fény gyúl ki a hegytetőkön,
S az igazság tör előre.

Az emberi hiszekegyek
Elmulóban, hadd muljanak,
A pirkadó hajnalfényben
Találunk mi jobb utakat.

CSODÁK 1922-BEN

AZ ÖRÖK Imádás Szent Benedek kolostora Clydében többek között egy kis könyvet adott ki, melynek címe: „A Límpias-i csodatevő feszület csodái“, amelyben elbeszéli, hogy Krisztusnak azon fából faragott képe, amely a spanyolországi Límpiás római katolikus templomának a keresztjére van odaszegve,

„mintha éledne és sok szemlélő láthatja az ő szenvedéseit, haláltusáját és halálát, épügy mint ahogyan a passzió ezen misztériumai a Kálvárián megtörténtek. Majd fájdalmat visszatükröző szemeit mozgatja; majd a töviskoronás fejét forgatja különböző irányokban; majd kinyitja és lezárja kiszáradt és égő ajkait. Isteni lényének a kifejezése oly módon változik meg, hogy könnyekre fakasztja az embert, mikor a rendes színből biborszínüvé, majd hamúszürkév és halálsápadttá változik. A testet hideg verejték borítja. A sebekből világos piros vér szivárog, különösen a kegyetlen töviskoszorun alól és lefelé esurog az arcán, vállán és a mellén. A szétnyitott ajkak mutatják, hogy a száj tele van habbal és vérrrel és időközönként egy friss folyam buzug elő az Ő oldala szentséges sebéből“.

„E jelenség különös jellegzetessége, hogy a jelenlévők közül sokan egész világosan látták a csodát, ellenben mások a legesekélyebb változást sem látják a Szent Krisztuson“.

A kis könyv szerint Gáspár de Celerones a Corunában levő kapucinusok házfőnöke ezeket írja:

„Az egyik kapucinus barát, Ialon atya a képhez közeledett és a szívére tette a kezét. — Erre legnagyobb meglepetésére azt vette észre, hogy tenyere nedves volt az izzadságtól, mivel közvetlenül érintette a képet“.

A könyvecskében el van mondva, hogy 1919 június 25-ikén amikor 4000 zarándok fordult meg a templomban, „több száz villanyláng árasztotta el fényével a helyet. A mise még meg sem kezdődött, mikor az emberek nagy rémületére a esuda újból megisméltődött. A tömeg látta, hogy a kép nem csak a szemét és ajkát mozgatja, hanem az élet egy szikrája villant meg a titokzatos arcon és hogy véres verejték esurgott az agyongyötört testről“.

A Madridban megjelenő „El Debate“ című lapból idézi Ugena Márki egy esetét, aki elmondja, hogy amikor felesége és gyermekei beléptek a templomba, a gyermekek azt mondták anyjuknak, hogy mosolyogni látták az Urat, azonban maga az asszony semmit sem látott.

„Nyomban azután a markinéknak úgy tetszett, hogy a kép mozgatta a fejét. Figyelemmel nézett a feszületre, azonban attól tartott, hogy csalódás is lehet. És mivel bizonyosra vette, hogy ez képzelődésének lehet a következménye, azt kérdezte a gyermekektől, hogy mit látnak ők. Mindkét gyerek erre Isteni Megváltónkra fordította a tekintetét és egyszerre mondták, a fejét az egyik oldalról a másikra mozgatja“.

A könyvecske azután elmondja egy angol laikus embernek a tapasztalatait, aki azt írja, hogy a mise alatt „láttam egy ködfélét felszállani, amely kiterjeszkedik, eltakarja a lábakat, azután a testet, a karokat majd a Haldokló Krisztus egész keresztjét és csak az arc a maga legnyugodtabb és legszebb kifejezéseivel maradt fedetlenül; és ugyanakkor minden a legerősebb aranyos fényben uszik. Nehány pillanat múlva a köd eltűnik, inkább elmúlik, melyet tisztán és világosan látok, mint mikor valaki egy fölhöt lát elvonulni a nap felett.“

Majd a „Diario de Navarra“ 1919 július 29-én megjelent számából idézi Heriberto de la Villa élményeit.

„Alig hogy beléptem a templomba és a Krisztusra néztem, láttam, hogy úgy mozgatja a száját, mintha természetesen beszélne. Erre jobban megnéztem és láttam, hogy különböző irányokba mozgatta szemeit. Ezután a templom jobb sekrestyéje felőli oldalára mentem. Ismét a Szent Krisztusra néztem és láttam, hogy ő a velem szemben levő oldalra nézett, azután *félelmetes átható tekintetet vetett reám!* Reszkettem, nem tudtam magamhoz térni és szemeimet lecsütöttem. Mikor elmúlt ez izgalmam, ismét ránéztem és azt láttam, hogy jobbra felé tekint és egyidejűleg úgy hajtja meg és mozgatja a fejét, hogy láthattam a koronája hátsó részét. Majd ismét meghajtotta a fejét, azután a kép rendes helyzetét foglalta és vette fel. Erre ismét oly pillantást vetett reám mint az előbb, amely annyira hatott rám, hogy kénytelen voltam elhagyni a templomot. Mindez körülbelül négy percig tartott.

Anyira izgatott voltam, hogy öt óráig nem mehettem vissza a templomba és mikor a Szent Krisztusra néztem, láttam, hogy arca és a melle fokozatosan nagyon sötétkék színüvé változik. Szeme majd jobbra, majd balra, majd fölfelé, majd lefelé mozgott. Ajkai kissé nyitva voltak, mintha nehezen lélegzene. Ez körülbelül 15-20 percig tartott. Ugyanakkor azt vettem észre, hogy amikor balfelé nézett, tekintete egy ideig egy határozott pontra szegeződött, azután pedig mikor lefele nézett, szemei fokozatosan összecusokódtak, majd teljesen bezárultak. Ugyanakkor a száját is becsukta, mialatt a fájdalom és megadás kifejezése ömlött át az egész lényén, ami engem rendkívül meghatott. Azt is láttam, hogy a balszemöldöke felett egy seb képződött, amelyből a szemöldökön át, vér szivárgott és a szempillára esett. Ezután egy másik véreppet láttam, amint a koronából hullott és az arcán lepergett. Ezt könnyen kivehettem, mert a vér világos piros volt és erősen elütött az arc sötétkék színétől. Azután láttam bőven hullani a vért a koronából a vállaira, anélkül, hogy az arcát érintette volna. Az ajak jobban nyilott szét, mint előbb és habhoz hasonló fehér valami jött ki onnan.

Ebben a pillanatban egy dominikánus barát ment fel az emelvényre. A Szent Krisztus 5-6 pereig folytonosan reá tekintett, azután szemétszáját becsukta és úgy maradt az egész szent beszéd alatt. Mikor a szerzetes Atya ezekkel, vagy ezekhez hasonló szavakkal fejezte be „És most oh haldokló Szent krisztus, add nekünk a te áldásodat” — Krisztus erre kinyitotta a szemeit, mosolygott, meghajtotta a fejét, mintha megáldott volna minket. Ugyanabban a pillanatban valaki azt kérdezte tőlem, hogy meg mernék-e esküdni arra, amit láttam. Nyomban azt akartam mondani, hogy igen, mert még mindig láttam a csodát, de aztán abba hagytam és azt fontolgattam, hogy okos dolog volna-e ezt megtenni vagy nem. Akkor láttam, hogy a Szent Krisztus, mintha azt akarná előttem bebizonyítani, amit láttam, ismét kinyitotta a száját és vér és hab bőven jött ki a szétnyitott ajak közül. Ugyanekkor az álla halálsápadt lett, ezután pedig hasonlóan ahhoz, aki meghal, szemeit utolsó erejével felfelé emelte úgy, hogy csak a szemfehérje volt látható.

A könyvecske azután a Sevillában megjelenő „The Adahid Serafico” egy cikkéből idéz, melynek szerzője Dr. Ant. Gutierrez de Cossio, aki egy másik orvos társaságában ment el a templomba, hogy megtalálja az állítólagos csodák tudományos magyarázatát. Dr. Gutierrez ezt mondja:

„Láttam az ő lényének a megváltozását világosan, határozottan és kétségen felül álló módon. A Szent Krisztus átmegy a haldokló állapotba, a haldoklás minden sajátságos tüneteivel. Orra hegyes lesz, ajkai összeszorulnak, egyre szederjesebbé, majd sápadtabbá lesznek. Az orcái egyre beesettebbek és az arcsontok sötétebbek és kiugróbbak“.

A könyvecske a Londonban megjelenő „Universe” egy cikkiróját idézi, aki a Dr. Don Louis Nieto egy Valladolidban élő sebész esetét mondja el. Kérjük az olvasót, hogy nagy figyelemmel olvassa el Dr. Nieto tapasztalatait, mivel ez adja a nyitját e csodák magyarázatához: mi pedig majd a cikk végén tesszük meg a megjegyzéseinket erre a cikkre, amely így szól:

„Dr. Nieto-nak álma volt, amelyben a haldokló Krisztus képe jelent meg neki. E jelenés folytán Limpíás-ba zarándokolt, hogy összehasonlítsa álombeli képét az ott lévő feszülettel, amelyet ő nem ismert. Mily nagy volt az ő meglepetése, mikor látta, hogy a szemek ugyanazzal az arc-kifejezéssel mozogtak és szuros, átható tekintetet vetettek fölére, épugy mint álmában. Ez annyira hatott rá, hogy néhány perere elvesztette az öntudatát. Azt mondta, hogy teljesen tisztában volt a templom minden részletével, amelyről soha még csak leírást sem olvasott.“

A könyvecske több cikket vesz át a *Semana Catolica* című folyóiratból, amelyek egyike arról a gyermekről szól, aki azt mondta, hogy a

keresztben levő alak ezeket a latin szavakat ejtette ki: „Parce Domine, parce populo tuo,” amit a gyermek nem értett meg és amelyek azt jelentik, hogy „kiméld meg Uram, oh kiméld meg a te népedet.“ Egy másik cikk P. Martinez pap esetéről számol be, aki Banera Leon papja, aki a következőket beszéli el:

„Mindjárt a mise után, mikor haza akartam menni, azt láttam, hogy a kép szemciben éle jelentkezett, hogy majd jobbra, majd balra, majd az ég felé tekintett. Azután a Szent Krisztus tekintetét egyenesen felém fordította és azután félkörben mozgott a tekintete.

Felkeltem, majd letérdepeltem, helyzetet változtattam és másoktól megkérdeztem, hogy látnak-e valamit. Azt felelték, hogy „nem.“ Erre ismét ránéztem és újból láttam, hogy a szemek a képen úgy mozognak mint élő ember szemei. Még mindig nem hittem a jelenésben és másodszor kérdeztem meg a jelenlévőket, hogy láttak-e valamit. Ismét tagadólag feleltek. Erre más óvintézkedéseket tettem. Háromféle távesövet kértem kölcsön. Mindeniket többször használtam és mindig ugyanazt a csodás jelenséget láttam.“

„Miután így megbizonyosodtam a dologról, megfigyeltem, hogy a mi Urunk minden irányban mozgatta a tekintetét, hosszabb ideig balra és az ég felé. Szomorú tekintetek voltak azok. Hasonlók ahhoz, mikor az ember minden lehető módon enyhíteni akar a rajta urrá vált szenvedésen.

A mi Urunk szemeit beszédesen az ég felé fordította. Annyira megteltek szemei könnyel, hogy csak nehezen tudott látni. Ezt a körülményt kétszer figyeltem meg. Csak egyetlen egy vigasztaló tekintetet, vagy megkönnyebbülést fedeztem fel az ő valóján.“

Végül mindezek után láttam a mi Megváltónkat, amint mozgatta ajkait és kétszer kinyitotta száját, mély lélekzetre, hogy megkönnyebbüljön és azután ismét olyan mozdulatot tett, mintha azt mondaná: „Most nem tehetek többet.“ Azután alakja kísértetiesen sápadt lett és összeesett. Nem tudom, hogy mi volt, de valami folyt a szájából az álla mindkét oldalán. Azután hosszú és nehéz lélekzetet vett és tekintetét egy haldoklóhoz hasonlóan az ég felé fordította és meghalt.

(Azonban (Róm 6: 9) „tudván, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból többé meg nem hal és a halál többé rajta nem uralkodik,” csodálkozunk azon, hogy hogyan egyeztetni össze Martinez tisztelendő úr az ő látomását a bibliával. Szerk.)

Pedro Segura nagy tisztelendő úr, aki Valladolidban, Spanyolországban püspök, ezeket mondja:

„Égészen világosan láttam, hogyan nyitotta ki a mi Megváltónk az ajkait és hogyan esukta ismét össze. Gyorsan kinyitotta, de lassan esukta össze. A mi Urunk ugyanazt tette délután, amikor magam körülbelől tíz pereig figyeltem“.

a jelenést. Folyton figyelmesen rá néztem és láttam, amint a száj lassan összecukódott, míg az ajkak össze értek, úgy, hogy a kissé nyitott ajkak közötti sötét hely teljesen eltűnt. Sem a villanyfény, amely a testet mindkét oldalról megvilágította, sem a hat gyertyának a fénye, amely felülről az oltárról világított, nem tudott oda eljutni. Azonban megjegyzem, hogy ez a mozdulat semmi benyomást nem tett rám. Nem hittem abban amit láttam.

„Majd ismét a Szent Krisztusra néztem. *Határozottan láttam, amint fejét az egyik oldalról a másik felé mozgatta.* Ez lassan történt. Nagy félelem és erős szenvedés ömlött el alakján, mint mikor egy haldokló ember utolsó lélekzik. Még ez a jelenés sem tett rám valami különös benyomást. A Szent áldozáskor még egyszer néztem a Szent Krisztusra és püspökségemet a kegyeibe ajánlottam. Ekkor láttam, amint szemei egyik oldalról a másik felé mozognak. Ennek láttára oly hevesen vert a szívem, hogy alig tudtam lélekzeni. Nagyon ideges és sokáig teljesen kábult voltam.”

Az *Aranykorszak* olvasói, akik bizonyára olvashattak az orosz vázonszentekről, és akik ismerik azt a sokezerféle csalást, melyet egy pénzsóvár papság véghez vitt, mosolyogni fognak a fentiekben, mely a csalások végtelen sor-

zatában egy újabb csalás, mellyel a papság az alattvalóit rászédte. Talán igazuk volt, azonban mi azt hisszük, hogy van ennek egy sokkal jobb magyarázata. Ez a magyarázat a Demónizmus vagy *ördöngösség*.

A démonok befolyást gyakorolnak a lelkekre, ez az oka annak, hogy egyes emberek látják, hogy a kép mozog, mások pedig nem. Dr. Nieto esetében világos, hogy a démonok egy kitörőhetetlen benyomást véstek a lelkébe, amikor elaludt; később pedig mikor a képet látta, csak meg kellett ismételniök és kimélyíteniök a már kész benyomást.

Indiában spiritista médiumok úgy tudják befolyásolni a közönségüket, hogy az emberek látják, amint egy fa szemük láttára nő és egy fiu felmászik a fára és azután eltűnik a levegőben. A látvány az emberi szemnek valóságosnak látszik, azonban az ötven vagy száz lépésnyire lévő kis kamarából nem látni mást, mint a mosolygó hindut hiszékeny nyájával, amely szájtátva áll körülötte.

Mielőtt a kép mozogni és beszélni kezdett, a limpias-i templom oly szegény és oly szegényes berendezésű volt, hogy a papja már be akarta csukni. Most örökösen foglalva van és jövedelme óriási.

BCU Cluj NEPEK, ÉBREDJETEK! Library Cluj

Föl! föl! népek ébredjete!
 az aranykor beköszönt;
 az Úr mint király közeleg
 árasztván fényözönt.
 És ti, kik mint vigyázók
 figyeltek viharban, éjben —
 szerteszét kiáltátok:
 új kor kél dicsőségben!
 Udv, gyönyör, oh! mily reggel jó
 a sötétben hosszú éjre,
 amikor az Életadó
 kiált a messziségbe:
 Népek! — Ébredjete!
 Mikor szelid hangja bejárja a földet,
 szerető buzgalma, Istent magasztalva
 embert megbékéltet;
 mikor neki meghódolva borulnak le népek,
 mikor örök békét élvez, s több háboru
 [nem kíséri meg,
 s nappirkadtán köddé lesznek
 agyijesztő rémek.
 Mikor szentség utjára lép a föld minden népe
 kovácsolva kardból ekét —
 eljön a föld öröm éve, korok ékessége!
 E kor reggelén izzóan kél a nap;
 köd oszlik, éjből mind kivonulnak.
 A kürt megharsan, énekre hív
 és hálaszót dobog a sziv, világ nagy Urának.
 Felüdülés kora, kor nyugalmi napja
 itt van közel;
 a tiszta fénysugár vakítóan kristály,

s mi ferde űzi el.
 Életsugár törí át varázscsipke falát,
 a halott is ébred, s amerre éri,
 hőjétől Éden fénykorát megéri, —
 szárazon, vizen az Úr mivel csodát.
 Áldásfolyó kereszte z minden határt —
 Ti haragos népek: térjete békére át,
 mondván: hadd menjünk fel az Úr hegyére
 ... az ember visszatért Edenébe ...
 játszik és száll és valóra vál a délibáb!
 Hallga — ha! a szívem visszhangja ...
 üdvharsogás hangzik már nemsokára
 a sötét éjre — a zürzavarra;
 minden mi átok volt- leszen áldottá!
 Föl, föl hát! föl hát ti népek!
 fogadni jöttét a nagy Királynak;
 Ó jön osztani dicső örökséget,
 itt, hol föld arca ölt tündéri képet,
 embernek — Báránynak és arájának.

* * *

Bevégzéd szerető munkád,
 melyre ötvenezer év koronája
 megüli jellemed diadalmát,
 kihatván véges idők végtelen árjára.

* * *

Föl, föl népek ébredjete!
 Sugára hadd löveljen fényözönt;
 hadd járjon szájról-szájra hire,
 míg eget, földet, tengert elönt!

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK

KÉRDÉS:

Ki volt Káinnak a felesége?

FELELET:

E kérdést gyakran szokták feltenni és sok esetben arra vall, hogy az, aki e kérdést feltette, gondolkozva olvassa a Bibliát. Örömlőnkre szolgál, ha ilyen gondolkozóknak a kérdéseire válaszolhatunk. Aki a kérdést feltette, nyilván úgy gondolkozik, hogy Ádám és Éván, Káin és Ábelben kívül nem volt más ember a földön. Azonban ez a feltétele téves. Jóllehet a negyedik fejezet csak a két fiút: Kaint és Ábelt említi, azonban az ötödik fejezet 4-ik verse világosan mutatja, hogy Ádám és Évának más fiai és leányai is voltak. A negyedik fejezet Kaint és Ábelt különösen azért emeli ki, hogy megmutassa, miképpen jött be a bűn a világra és mily borzasztóak voltak a bűn következményei, amint az ennél a halálesetnél különösen kitűnt. A válasz röviden összefoglalva tehát a következő: Káin egyik nővérét vette feleségül. Hogyha ez manapság helytelennek tűnik is fel, úgy gondoljunk arra, hogy a vérokonok házasságára vonatkozó tilalom csak a Sínai törvényhozással lépett életbe. Az Édenkertben Isten minden korlátozás nélkül mondotta: „Szaporodjatok és gyümölcsözzetek”. Csak, amint a bűn a földön egyre jobban elhatárolódott és a vérokonok házassága folytán a hasonló tulajdonságok miatt az emberben szunyadozó gonosz hajlamok bizonyos mértékben megkettőződtek, jött ennek megelőzésére, az emberiség megtartására és a legnagyobb javát szolgáló, a vérokonok házasságáról szóló tilalom.

KÉRDÉS:

Miért félt Káin, hogy agyonüthetik, vagy hogy agyon fogják ütni, hogyha a földön botyongva, valaki meglátja, hiszen akkor csak Ádám, Éva és Káin lehetnek életben? (1 Mózés 4, 13, 16).

FELELET:

A kérdés: miért félt Káin, hogy aki rátalál, az őt a földön agyonüti, arra vezethető vissza, hogy a Bibliában leírt erre vonatkozó összes események egy igen rövid időre vannak összezúrtítva. A Biblia semmit sem mond nekünk arról, hogy Káin és Ábel mennyi ideig éltek egymással testvéri jóviszonyban, mielőtt az irigység, mely Káin szívében

élt, őt testvérgyilkossá tette volna. Azonban mindenesetre ez hosszabb ideig tarthatott, mert azt olvassuk, hogy Káin időközben földműveléssel foglalkozott. És a mezőgazdasági ismeretek megszerzése — pláne egy olyan időben, mikor sem könyvek, sem gazdasági iskolák nem voltak — bizonyára néhány évszázadot vett igénybe. Az évszázad kifejezésen olvasóink esetleg meg fognak tűnőzni.

Azonban az Irás megmutatja nekünk, hogy Ádám 930 évet élt. Az ember degenerálása, amely ma élettartamát 30—40 évre csökkentette, akkor még csak a kezdetén volt, úgy hogy nagyon is lehet beszélni egy évszázadra terjedő tanulmányozásról. Ábelről hasonlóan olvassuk, hogy juhász volt. Ez feltételezi, hogy a juhtenyésztésben tapasztalatai voltak, mert egy juhnyája volt, amelyet szintén nem lehet rövid néhány esztendő alatt felnevelni; tehát róla is azt mondják a körülmények, hogy meggyilkolását, testvérel való hosszabb elejtés békés együttélése előzte meg.

Most pedig álljon itt egy kis statisztika, hogy mily gyorsan szaporodtak az emberek:

Tegyük fel, hogy Ádámnak és Évának 15 év alatt 10 gyermeke volt (ez nem ritkaság, mert Jákobnak 12 gyermeke volt). Azután tegyük fel, hogy ez a tíz gyermek vagy az öt pár 25 év múlva szaporodhatott. Azután tegyük fel ismét, hogy ez az öt pár mindenikének további 15 év alatt ismét 10—10 gyermeke volt. Ez 50 embert, vagy 25 párt jelent. Ez a 25 pár azután 30 év múlva házasodhatott és ezek mindenikének is 15 év alatt 10 gyermeke született, ami 250 embert tesz ki. Tehát 100 év elteltével 300 volt. Ha már most arra gondolunk, hogy ezen nemzedékről-nemzedékre való szaporodás folytán az emberek többszörösen megsokasodtak, akkor könnyen megérthetjük, hogy 2—300 év alatt sok száz család szeléd el törzsatyjuknak Ádámnak a lakhelyétől és Káin joggal mondhatta, hogy fél, hogy valaki — azok közül t. i. akik az ő családjából hozza hasonlóan a földön éltek és akik tudtak az ő bűnéről — rátalálhat a megölhet.

Reméljük, hogy kedves kérdezőinknek eleget tettünk és csak ismételtetjük, hogy a Bibliának az állítása sem jogosít semminemű kételyre, mert a tisztelettel elített kutató szív mindig megtalálja a helyes választ.

... (NEVEZETESEBB NAPI ESEMÉNYEK RÖVID KRÓNIKÁJA) ...

Pusztít a pestis. Kairóból jelentik; Áprilisi hó utolsó felében nagymértű pestis megbetegedések fordultak elő Egyiptomban. A súlyos kór eddig is többszáz áldozatot eszedett. Kairóban és Alexandriában csak szörvénysan fordult elő pesties megbetegedés.

Véres ütközet spanyolok és marokkóiak között. Madridból jelentik Mellilai jelentés szerint Cizsi Assnál nagyarányú csata volt spanyolok és marokkóiak között, amelyben mindkét részről több ezer ember harcolt. Az ütközet a spanyolok győzelmével végződött, de súlyos veszteség árán. Több mint négyszáz embert veszítettek, közöttük tizenöt tisztet. Az elesettek legnagyobb része az idogen légio tagja volt. Elest a légio parancsnoka is, aki az első vonalban küzdött.

Új gyógyszer a vérhaj gyógyítására. Az emberiséget megzúdító betegségek között bizonyára legsúlyosabb a vérhaj. Dacára a különböző higanykészítményeknek, melyek között elsősorban Erlich ismert 608-ját kell megemlítenünk, a vérhaj tökéletes gyógyítását még mindig nem lehetett keresztülvinni, mert a forgalomban levő higanykészítmények többé-kevésbé mérgező hatásuk és másodlagról ártanak a szervezetnek.

A tudományos világ nagy érdeklődése mellett mutatta be Wolfgang Ostwald dr. egyetemi tanár a német kolloid-kémiai intézetnek az élénke logujabb higanykészítményét, amelyet asszisztensével a legutóbbi két évben háromszáz esetben próbált ki és csaknem mindegyik alkalommal tökéletes sikerrel.

Megszüntetik az orosz kólostorokat. A negyedik oroszországi egyházi kongresszus, mely Moszkvában folyt le, egyhanguan amellett döntött, hogy a püspököknek is engedjék meg a nősülés. A többség elfogadta azt a javaslatot, mely szerint az összes orosz kólostorok megszüntetendők. Nagy vitát keltett az a javaslat, mely az ereklyéknek a templomokból való eltávolítását követelte.

Numerus clausus a papok a. Mexikó állam megelőgelte a papok korlátlan számát és numerus clausus rendelt el, mely megszabja a lelkijpásztorok számát. Az érdekelte papoknak sikerült Durangóban fellátni a lakóságot a numerus clausus ellen. Newyorki jelentés szerint három ezer ember vonult a tartományi kormányzóhoz palotája elé. A rendőrség és a lázágok között tüzharcra került a sor. A harcban a lázágok győztek és lefegyverezték a rendőrséget. Több súlyos sebesülés történt. A kormány csapatokat rendelt ki Durangóba.

Hosszabb kort érnek meg az emberek. Berlinből jelentik: A német elhíztosító társaságok legújabb statisztikai adatai szerint az emberek

átlagos életkora növekedőben van. Míg 1880-ban csak 36 évet tett ki jelenleg 45-re emelkedett.

Levegőbe röpitettek egy Rajna-hídat. A duisburg-hochfeldi Rajna-hídat, amikor egy belga katonavonalt rajta áthaladt, levegőbe röpitették. Eddig állítólag ötven-hatvan halottja van a robbanásnak. A megszálló csapatok a környéket elzárták s így az áldozatok száma pontosan nem tudható. A franciák által a Ruhr-vidéken lefoglalt szénét ugyszólván kizárólag a felrobbantott hídon át szállították. Hivatalos francia jelentés szerint a hidobbanást véletlenségre tartják, melynek előidézésében a németeknek semmi része sincs, mert a híd megzálló csapatok őrizték.

A robbanás miatt Belgiumban az izgalom rendkívül nagy. A robbanást német merénylőnek tartják. A hadügyminiszter szigorú vizsgálatot helyezett kiltatásba.

Julius 14-én ki akarják kiltani a rajnai köztársaságot. A német kormányhoz jelentések érkeztek, amelyek szerint a megszállt területen július 14-én, a franciák nemzeti ünnepein, ki akarják kiltani a rajnai köztársaságot. A megszállt és meg nem szállt területek közti határzár s ezzel kapcsolatos újabb kiutasítások célja az, hogy a német ellenakcióit lehetetlenné tegyék. A német kormányának a franciák intézkedései folytán tényleg semmiféle hatalmi eszköz nem áll rendelkezésére, hogy a rajnai köztársaság kikiáltását megakadályozza.

Katonai forradalom előtt Spanyolország. Egy spanyol tábornok és egy spanyol miniszter között heves összeütközés támadt, amely a madridi szenátusban is tárgyalás alá került és itt oly óriási vihart keltett, hogy annak következményei előreláthatóan tulmennek két bármily jelentékeny állásban lévő egyén személyes ügyének határain. Ez az összeütközés a polgári és katonai hatalom képviselői között valószínűleg csak első mennydörgésé annak a viharoknak, amely mint forradalom fog leszakadni a világháborútól megkímélt Spanyolország földjére.

Madridból érkező táviratok szerint az összeütközés Aguilera tábornok, a legfelsőbb haditanács élénke és Sanchoz Toza volt miniszter között abból keletkezett, hogy a tábornok értő levelet intézett a volt miniszterhez. A kormány ezért a levélért felelősségre vonta a tábornokot és követelte, hogy adjon elégtételt a megcserélt állásfoglalásnak. A tábornok ezt megtagadta, mire a kormány felszólította állásának elhagyására. A tábornok azonban ennek a felszólításnak sem tett eleget, sőt kijelentette, hogyha a kormány állásának elhagyására akarja kényszeríteni, a hadsereg élére áll e elsöpri a politikai hatalom polgári birtokosait.

HÖLGYEIM ÉS URAIM! Ki volna Önök között olyan, aki ne szeretné a jólétet, boldogságot és az örök ifjúságot? S ki ne óhajtaná megtudni, hogy mindezekhez milyen módon lehet hozzájutni? J. F. RUTHERFORD amerikai bíró „ISTEN HÁRFÁJA” című könyvében a jozan ész és a Biblia alapján a fenti kérdésekre oly böles választ ad, hogy aki e könyvet áttanulmányozza, fokozódó vágyat fog érezni, hogy kutasson tovább az Irásban az örökélet reménye után **TESSÉK BESZEREZNI ÉS ÁTVIZSGÁLNI!** A 340 oldalas terjedő mű ára **40—** Lei. KAPHATÓ AZ „É L E T” KÖNYVKIADÓVÁLLALATNÁL: CLUJ—KOLOZSVÁR STR. FILIPESCU (volt Szentlélek utca) No. 10.